

Jij en ik

VERHALEN OVER VRIENDSCHAP
EN VLUCHTELINGEN

LEMNISCAAT

De bruiloft

Ze heette Malak. In groep vier zat ze ineens bij hem in de klas. Een gewoon meisje met gewone meisjeskleden aan. Daan was al honderd keer langs haar heen gelopen. Tot die ene keer dat hij per ongeluk met de rits van zijn jas in haar haren verstrikt raakte. Ze keek op en schudde zich geërgerd los. Toen pas zag hij die ogen. Heel groot en zwart, je zag niet eens de pupil. Zulke ogen had hij nog nooit gezien.

'Sorry,' zei hij. 'Stomme jas.'

Ze lachte en draaide zich om.

Vanaf dat moment merkte Daan dat hij altijd even keek waar Malak was. Meestal bij het klimrek met haar vriendinnen. Heel soms zat ze gewoon maar een beetje op de rand van de zandbak naar de kleuters te kijken. Ze had een zilveren racefiets. In de klas waren er altijd wel andere meisjes in haar buurt, maar soms lukte het hem om precies tegelijk met haar bij de deur te komen, bijvoorbeeld als ze hun broodtrommels moesten halen van de gang. Dan lachte ze een beetje naar hem en kon hij in die ogen kijken. Kippenvel kreeg hij daarvan.

Op Bevrijdingsdag schrok Daan toen hij de klas binnenkwam. Malak stond naast de juf voor de klas - wat was er aan de hand? Maar het was juist leuk: vandaag mocht ze vertellen over het land waar ze vroeger gewoond had. Daar wist Daan eigenlijk niks van. Ja, je hoorde natuurlijk soms wel dat ze gek Nederlands praatte, maar dat vond Daan wel vrolijk, alsof ze grapjes maakte met de woorden.

Malak vertelde over een mooi, zonnig land met daarin een stad en een groot huis met veertien kamers, binnen het nieuwste speelgoed en twee auto's voor de deur. Een soort paleis moest dat zijn geweest.

'En toen moest je er weg,' zei juf Sieneke. 'Kun je ons vertellen over de boottocht?'

Dat ze bang was, zei Malak. Dat het heel koud was en de boot heel hard schommelde. 'Er kwam overal water binnen,' zei ze. 'Mijn moeder zat zomaar op de grond en haar jas werd helemaal nat. Er waren veel te veel mensen aan boord.' Ze keek naar juf Sieneke. 'Ik wil jullie niet verdrietig maken.'

180

Daan en alle kinderen zaten doodstil te luisteren, zelfs de ergste wiebelaars durfden niet te bewegen. Malak vertelde verder: hoe een stomme vrouw zomaar Malaks tas met kleren overboord had gegooid. 'En alles was net nieuw. Er zat ook een foto in van mijn beste vriendin.'

Toen gebeurde het: er kwam een gordijntje voor de ogen van Malak, een gordijntje van tranen. Daan wilde heel hard schreeuwen, naar haar toe rennen, zeggen dat juf Sieneke op moest houden met al die stomme vragen. Maar op dat moment maakte juf Sieneke zeker een grapje, want Malak lachte alweer. Met die natte ogen, dat wel.

Ze had haar mooiste jurk gelukkig weten te redden, zei Malak, die had de boottocht overleefd in de tas van haar moeder. Juf Sieneke vroeg naar de jurk en Malak zei: 'Met glitters, voor als er een bruiloft is.'

Misschien kwam het daardoor?

Later wist Daan niet wie ermee was begonnen: hij, of Malaks vriendinnen, of misschien wel Malak zelf. Maar ineens hadden alle kinderen het erover: Malak en Daan gaan trouwen. Dinsdag in de grote pauze.

Hij vroeg het voor de zekerheid ook nog even aan haar, tijdens de overblijf: 'Wil je dinsdag met me trouwen?'

'Natuurlijk,' zei Malak, en ze lachte een beetje.

'En doe je dan je mooie jurk aan? Die met de glitters?'

Ze knikte.

'Ik ga trouwen op school,' zei Daan tegen zijn moeder.

'Echt?' zei ze. 'Hoe dan? In een toneelstuk?'

Hij haalde zijn schouders op. 'Gewoon.'

Zijn moeder keek hem aan, ze lachte op een zachte manier. 'Is ze lief?' vroeg ze. 'Het meisje met wie je gaat trouwen?'

'Natuurlijk,' zei Daan. 'Ze heeft ogen als dropjes.'

'Als dropjes?'

'Zo groot,' wees Daan. 'En pikzwart. Met hele grote... hoe heet het...'

'Wimpers?'

'Ja, wimpers.'

'Wat leuk,' zei zijn moeder.

'Ik moet een pak,' zei Daan. 'Trouwkleren.'

Gelukkig begreep zijn moeder wat hij bedoelde. Met Kerstmis hadden ze een fluwelen jasje voor hem gekocht. Dat mocht hij aan, met een witte blouse eronder.

Die dinsdag precies begon de zomer. Alle vogels zongen, de lucht was vakantieblauw. De jurk van Malak schitterde je van alle kanten tegemoet.

In de pauze liepen ze samen plechtig het schoolplein over, Malak en Daan. Alle kinderen kwamen als vanzelf in een lange rij achter hen aan, het werd een hele optocht. Zelfs de juffen waren erbij toen de stoerste jongen van de school hen ging trouwen.

Ze moesten elkaars handen vasthouden en 'ja' zeggen. Al die tijd staarde Daan in de ogen van Malak. Geen traan te bekennen, zacht als fluweel. Hij bleef maar naar haar kijken en Malak keek terug met een lief gezicht, bijna net zo lief als zijn moeder.

Juf Sieneke had koekjes gekocht en schuimpjes, maar die mocht Malak niet, want er zat iets in wat gelatine heette. Toen nam Daan ook niet, natuurlijk. Er was limonade en de zon was

te warm voor hun mooie kleren. De juffen maakten foto's met hun telefoon en Daan stond daar stil en sterk naast Malak in haar prinsessenjurk en dat was belangrijk, dat voelden ze allebei.

'Moet je de bruid niet kussen?' vroeg de juf van groep acht.

182

Daan en Malak schudden precies tegelijk van nee. Wel bleven ze de hele pauze elkaars hand vasthouden, ook toen het trouwen allang voorbij was.

Daarna begon de vakantie.

Daan stuurde Malak twee kaarten, ze stuurde er één terug. Met hartjes. En in de nieuwsbrief van de school stond een foto van hen in hun trouwkleren.

Die zag Daans vader ook. En toen de vakantie alweer bijna voorbij was, kwam hij op een middag naast Daan op de bank zitten.

Hij begon over Malak en dat het vast een lief meisje was. 'Malik', zei hij steeds. 'Maar er zijn heel veel meisjes op de wereld, Daan,' zei zijn vader.

Daan knikte, natuurlijk was dat zo.

'Zo'n Malik,' zei zijn vader, 'die heeft een heel ander leven dan wij.'

'Ze is met de boot gekomen,' zei Daan.

'Dat is precies wat ik bedoel,' zei zijn vader. 'We weten daar eigenlijk weinig van.' Hij keek even opzij, naar Daans moeder, maar die keek niet terug. 'Het is lastig,' zei zijn vader. 'Alles bij zo'n kind is anders dan bij jou. Wat ze heeft meegemaakt. Haar achtergrond, haar cultuur, haar geloof.'

Haar ogen, dacht Daan.

'Dus,' zei zijn vader. 'Misschien moet je na de vakantie ook eens met andere meisjes afspreken. En lekker met je vriendjes, natuurlijk. Dat trouwgedoe moest sowieso maar voorbij zijn. Je gaat nu naar groep vijf, dat betekent iets. Je bent nu groot.'

Daan staarde zijn vader aan. En toen keek hij naar zijn moeder, maar die was druk bezig met aardappelen schillen en keek niet op.

'Oké,' zei hij.

'Mooi zo,' zei zijn vader en aaide hem even door zijn haar. 'Ik wist wel dat je het zou begrijpen. Zeg dat maar tegen die Malik.'

'Malak,' zei Daan, maar zo zacht dat niemand het hoorde.

183

School na de vakantie is altijd spannend. Een nieuwe klas, een nieuwe juf.

Malak zag hij meteen bij het klimrek. Toen ze naar binnen moesten, kwam ze naast hem lopen. 'Hoi Daan,' zei ze. 'Ik heb je kaarten gekregen.'

'Ik ga ook een beetje met andere kinderen afspreken dit jaar,' zei Daan. 'Goed?'

Malak keek hem aan, hij kreeg weer een beetje kippenvel. Hij had die ogen te lang niet gezien.

'We kunnen niet meer getrouwd zijn,' zei hij toen ze niks bleef zeggen.

Even dacht hij dat er weer iets nats over die ogen kwam en hij kromp in elkaar.

Toen haalde ze haar schouders op en liep naar haar vrienden.

Voor groep vijf moest je met de trap naar boven, waar ook de rest van de bovenbouw zat.

Nu ben ik groot, zei Daan in zichzelf. Maar de traptreden leken wel die van een reus, zijn benen kreeg hij amper omhoog. Hij had zich nog nooit zo klein gevoeld.